

47. sz. Ajánlás

az éves fizetett szabadságról

A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája,

Amelyet a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa hívott össze Genfben, és amely 1936. június 4-én huszadik ülészakára ült össze, és

Miután úgy határozott, hogy elfogad az évenkénti fizetett szabadságra vonatkozó egyes javaslatokat, - amely téma az ülészak napirendjének második pontjaként szerepelt, és

Miután úgy döntött, hogy ezeket a javaslatokat Ajánlás formájában adja közre, a mai napon, 1936. június 24-én, elfogadja az alábbi Ajánlást, amely a "Fizetett szabadságról szóló 1936. évi Ajánlás" néven idézhető:

A Konferencia

Miután Egyezményt fogadott el a fizetett évi szabadságról,

Figyelembe véve, hogy a szabadság célja lehetőséget nyújtani a munkavállalóknak arra, hogy kipihenjék magukat, üdüljenek és tovább képezzék magukat,

Figyelembe véve, hogy az elfogadott Egyezmény azokat a minimális normákat tartalmazza, amelyeknek a fizetett szabadság minden szabályozása meg kell hogy feleljen,

Figyelembe véve, hogy kívánatos a végrehajtás módozatainak közelebbi megvizsgálása,

Javasolja, hogy minden egyes tagállam alkalmazza az alábbi rendelkezéseket:

1. (1) A folyamatos munkaviszonyt, amely előfeltétele a szabadságra való igénynek, ne érintsék a betegség vagy baleset, a családi események, a katonai szolgálat, az állampolgári jogok gyakorlása, az üzem vezetésében bekövetkezett változás, vagy az időszaki kényszerű munkanélküliségből bekövetkezett megszakítások, amennyiben ezek meghatározott tartamot nem haladnak meg és amennyiben a munkavállaló ismét munkába áll.

(2) Azokban a szakmákban, ahol a munka nem terjed ki rendszeresen az egész évre, minősüljön a folyamatos munkaviszony előfeltétele teljesítettnek abban az esetben, ha a munkavállaló meghatározott időtartamon keresztül meghatározott napokon át dolgozott.

(3) A szabadságra való igényjogosultságot szerezzék meg 1 évi munkaviszony után, függetlenül attól, hogy a munkaviszony ugyanannál a munkaadónál, vagy több munkaadónál volt: Minden kormány biztosítsa hatékony rendszabályokkal, hogy a szabadság biztosításából keletkező terhek ne csak az utolsó munkaadót terheljék.

2. Bár különleges esetekben kívánatos volna előírni a szabadság megosztásának lehetőségét, mégis el kell kerülni, hogy az ilyen kivételek a szabadság céljába ütközzenek, ami abból áll, hogy a munkavállalók számára lehetővé kell tenni, hogy felújítsák az év során elhasznált testi és szellemi erejüket. Más esetekben a szabadságot - egészen kivételes esetektől eltekintve - legfeljebb két részletre lehessen osztani, amelyek közül az egyik nem lehet rövidebb, mint az előírt minimális időtartam.

3. Kívánatos lenne, hogy a munkaviszony tartamának fokozott növekedésével minél előbb bevezessék a szabadság növekedését, és annak rendszeres szakaszokban történő emelését oly módon, hogy az bizonyos meghatározott számú év után meghatározott minimális tartamot érjen el, pl. 12 munkanapot 7 évi munkaviszony után.

4. A legigazságosabb eljárás, hogy egy olyan munkavállaló bérét kiszámítsák, aki teljesen vagy részben teljesítmény-, vagy darabbérben részesül, abból állna, hogy az átlagkeresetet megfelelő hosszú tartamú idő alapján számítanak ki, hogy ezzel a lehető legnagyobb mértékben kiegyenlítsék a kereset összegében bekövetkezett ingadozásokat.

5. A tagállamok vizsgálják meg, vajon nem lenne-e helyes, hogy a 18 évnél fiatalabb fiatalok és tanulók részére kedvezőbb szabályozást írjanak elő, hogy ezzel megkönnyítsék a testi fejlődés időszakában az átmenetet az iskolából a szakmai életbe.